

чина и до Плутарховото врѣме чуждестраннитѣ хора наричале съвѣтниците *мжжие князове*, а самитѣ Римляне ги наричале *съописателни Отци*, което име се употреблявало за честъ и голѣмо достойнство, и помежду си никакъ не показвале завистъ. Въ начало обаче ги наричале само Отци; но по-послѣ, по причина че се приложили много повече, за то ги нарекле съописателни Отци. То бѣ най-почтенното име, чрѣзъ което се различавало разликата между сенаторитѣ и народа. Ромулъ по други причини раздѣлилъ силнитѣ отъ общитѣ хора, тѣй щото първитѣ нарекълъ *Патрони*, която дума значила защитници, а другитѣ *Клиенти* т. е. полусвободни людие, които зависеле отъ патрицитѣ. И същоврѣменно на горѣказанитѣ бѣ далъ причина за да приематъ голѣма любовъ, която за тѣхъ обезпечавала голѣми права. Защото силнитѣ ставале и тълкователи на законитѣ, и защитници на подсѣдимитѣ, а надъ всичкитѣ биле епитрони и съвѣтници; обаче общитѣ хора за силнитѣ много се грижеле, и не само че ги почитале; но даже когато давале дѣщери тѣ си тѣмъ, тогазъ въ случай че силнитѣ биле сиромаси, та имъ плащале и дългътъ. Тѣй щото нито законътъ, нито нѣкой отъ владѣтелитѣ можелъ да принуди нѣкой отъ защитниците да свидѣтельствува противъ еди-кой си отъ клиентитѣ и обратното Слѣдъ доста години другитѣ права още се употреблявале, но колкото за силнитѣ да зематъ пари отъ по-долнитѣ, се считало като за не благородно и не лепо.